

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipue desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1. Diuinæ Omnipotentiæ prodigia in fauorem Castitatis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

e Mat. 14. 19

Petrus eisuper aquas ambulare, & omnibus tribulationibus superior esse. O
ambulaueris in igne, non combureris: nam et si maior esset ac vehementior fo-
nace Babylonica, ego tecum ero; efficiamque, ne sensualium tentationum flan-
mæ te comburant. Non enim flamma illa ardebit in te: nam et si pars animæ
inferior asserit; superior non ardebit, nec eam aliqua culpa inficiet; ego em
te gratia mea præferuabo.

NE DILEXIDAS, quia ego Dominus Deus tuus omnipotens, volo que tu
remedium: sum enim sanctus, & cupio omnes tales esse; & ex officio mihis
cubit id procurare; sum etiam Salvator tuus, & volo efficacitatem gra-
mæ in eo ostendere, ut à tot periculis te eruam, & absque læsione in tunc
ignibus conseruem. Si igitur quandoclii te circumdederint, confide mu-
agna que cum fide dicitur: tuus sum ego: salvans me fac: & ego statim accu-
m' t' alu' em; quia tu es meus, & sub mea te habeo protectionem.

Hæc sunt magni Dei nostri promissa, quinque pignoribus innitentes
qua nobis traditæ; quod Omnipotentiæ tua sit nobis auxilium praestitum
ne in luxuriae flammis pereamus.

§. I. Divine Omnipotentia prodigia in fauorem Castitatis.

*Colla. 11. c.
eo. 12. 5.
Th. 22. q. 13.
a. 1. ex Arist.
7. Ethic.
Duplex a.
tius virg.
nitatis.*

*I.
2. Dav. 3. 22.
4.
In eum locum.*

V T A V T E M ab ipso fundamento & radice intelligatur, quam pa-
clarè ac admirabiliter, qua hactenus diximus, gerantur: aduentus
dum est: virginitatem (ut ait Castianus quem sequitur S. Thomas) du-
habere gradus: alterum imperfectum, & proprium Tyronum & pugna-
tum: quem Aristoteles proprio nomine continentiam appellavit: ed quo
contineant se illi ac frenent, resistentes impotenti pulsionum suarum in-
pulsui: alterum perfectum, proprium hominum iam consummatorum,
quasi triumphum agentium: qui, pugnatà absolutà, magna pace sevuntur.
hæc pleno ore Castitas appellatur, & puritas Angelica. Primi significatum
per Iacob luctatorem; alij per Israelem vidensem Deum, quibus facta sunt
promissa, proximè insinuata: In primis inchoantur prodigia omnipoten-
tiae diuinæ in fauorem Castitatis; in alijs eadem perficiuntur, ut facilè ap-
parebit in solennibus illis duobus prodigijs: D e o factis in tribus illis
pueris fornaciis Babylonica. Primum fuit statim in initio, cum a magis
sunt in medium fornacis vñili cum braccis suis, & tiaria, & calceamentis, & ve-
stibus. Et tunc licet ignis a Deo esset propè, ut vincula ipsa combureret: re-
quas tamen vestes & corpora non aduersit. Quod in tantam admirationem in-
duxit Nabuchodonosorem, ut, quasi extra se positus, dixerit: Nonne tres vi-
ros invisimus in medium ignis compeditos, & quomodo ego video quatuor viros solu-
tos, & corubantes in medio ignis? o magnum prodigium (ait S. Hieronymus)

ardent

ardent vincula, quibus ligati sunt; & vinclorum corpora timens flamma non tangit! comburitur fumiculus, quo pedes erant ligati, ut solutis liceret inter flamas liberè deambulare: & tamen nec corpus, nec reliqua vestimenta comburuntur. *nec quicquam molestie illis intulit ignis.* o rem stupēdam (ait S. Chrysostomus) *vinclo soluit flamma, & ipsa a vinculis vincula est: mutauit enim suam naturam adolescentium Religio: immo quod mirabilius est, non naturam mutauit, sed permanentis naturae vim repressit: & corpus indutum, quod alias erat ignis fomentum & esca, ipsum ignem repressit.* Hoc fecit omnipotentia Dei, *b* cuius vox intercidit flammam ignis, ne faciat quidquid potest; sed solum quod prouidentia diuina permittit ita ut luceat, sed non comburatur. & vt ait S. Gregorius: *uno eodem tempore in cœsequio in forum, & haberet flamma virinem ad solatum, & non haberet ad tormentum: combussit enim, quod impediebat; non combussit, quod tegebatur.*

Hoc igitur prodigium facit Deus spiritualiter cum candidatis Castitatis, qui in suis initijs sunt veluti immerti in fornacem ignis tentationum vehementum. Sed ex virtute Dei sit, ut hic ignis ardeat quidem, quasi in suburbis, & areis sive vestibulis carnis: sed non attingit partem animæ superiorem, cruciat, sed non occidit; pœnam infligit, sed non adfert culpam; carni est molestus, sed spiritui est utilis: eo quod illustret doceatque Deo fidei, sibi autem diffidere; & purificat quasi aurum in conflatario; & nocta occasione, comburit ipsa ligamina, dum passiones & inordinatas propensiones mortificat ilia violentia, quæ adhibetur, dum temptationibus resistitur; & si quiderat superbia, aut fiducia propriæ, id ipsum etiam comburit, & consumit, cum tam felici exiti, ut quod Diabolus ad eius perniciem adhibebatur, convertatur in eius commodum: ita ut dicere possit cum Davide: *c dirupisti Domine vincula mea: tibi sacrificabo hostiam laudis, & nomen Domini invocabo.* & tunc impletur quod superius dicebamus: *d cum ambulaueris in igne, non comburris, & flamma non ardebit in te;* et si enim ardebit in carne tua: non tamen in spiritu, qui est optima pars tui: gratiasq; Deo ages cum Ecclesiastico verbis illis: *Quæ Ecclesia applicat Virginibus. e Confiteor tibi Domine Rex, & collaudabo te Deum Saluatorem meum, quia liberaliter a pressura flamma, qua circumcedidit me: & in medio ignis sum astutus: nam spiritus meus erat liber; & Ihesus mansit, etiam si flammæ temptationum carnem meam vexarent.*

Sed magnum latet mysterium in eo, quod scriptura ipsa divina perpendit, cum nullum vestimentorum praedictorum trium puerorum fuisset combustum, nominatum addiderit: *f & Sarabala eorum non fuisse immutata, cu* enim Sarabala sunt, caligæ; significare voluit: ignem temptationū, ob Dei virtutem in eis manentem, non solum corporis & animæ munditiem non inficere, sed neque verecundam nuditatem aperiire; nec propositi prioris

*Homil. 4.
ad Popul.*

b Psal. 28.7

*Li. 3. Dial. 6.
18.*

22

*Corpus et
florum af-
fugitur tem-
tationibus,
non anima.*

c Psal. 15.17

d Isai. 43.2.

*e Ecli. 5.1.
5.6.*

f Dav. 33.7

firmitatem mutare: sed cum totius mundiadmiratione recentissimum illum
seruare.

2.
g Vers. 49.

b Vers. 94.
Pugnam
pax sequi-
tur.

i Vers. 88.

Coll. 12. c. 11
k P. al. 131. i

l Mat. 18. 19
Anima pa-
cifica Chri-
sti habita-
culum est,
m Psa. 75. 1

ALTERVM prodigium, quod feci. Deus cum tribus pueris, fuit; quod Angelus Domini descendens cum illis in fornacem, & excusserit flammarum ignis fornace. & fecerit medium fornaci, quasi venum roris flammam, ita ut non tenuerit os omnino ignis, neq; contristauerit, nec quidquam molestia intulerit, hunc nec odorat transferit per eos. Vult enim Deus omnipotentiam suam manifestare, dans propria digiosam quandam pacem post pugnam adeo crudelem; & magnam serenitatem post tempestatem adeo horrendam, remouens ipsum ignem, & adeo procul exutus, ut ab ipsa quoque carne recedat: ita ut, & ipsae tentationes celum fidei imaginationes euanescant; & voluptatum sensualium motus proculcedant: maneatque totus homo in magna quiete: nec tristitia aliquam beat, nec molestia. Et tunc accedit ex celo ventus roris diuinarnm inspirans num flans, qui passionum ardorem extinguit: simulque descendit ros deuonis, & celeste lolatiu, cor exhilarans, & omnem expellens tristitiam praecedente. Tunc laetitiae cantica renouantur, oes creaturae conuocantur, & induuntur ad benedicendum Dominino ob collata sibi tot beneficia; & se ipsos muniantur, exhortantur, ut milles ipsi benedicant: dicentes cum fratribus illis pueris: benedic Anania, Azaria, & Misael Domino laudate & superexaltate eum in seco quia eruit nos de inferno, & saluos fecit de manu mortis, & liberavit nos de ardenti flamma, & de medio ignis eruit nos. Tunc incipiunt dulcia cum Angelis miscere colloquia: quia quilibet delectatur conuersari cum sibi simili; & ipsi angelis accedunt, sequentes faciunt eorum socios: & ipsem filius Dei, lumen descendens ad ipsam fornacem, & arctam cum eis init familiaritatem. Hic (ait Cassianus) repletus impletur, quod dixit David: k ecce quam bonum, & quam suadendum habitare tres in unum. Nam caro & spiritus sunt iam sibi conformes, & contentientes, ut spiritus non vexetur, aut molestetur a carne. Eripe Christus impletum quod promisit, dicens: l si duo vel tres ex vobis consenserint super terram, deum vere, quacunque perserint, fieri illis a Patre meo, quia ego in medio eorum sum. Vale enim ipse delectatur habitare in animabus habentibus pacem: iuxta illud Davidis: m notus in Iudea Deus: & in Israel magnus nomen eius. & factus est in patre locus eius: & habitatio eius in Sion. Ibi confregit post eius arcum, scutum gladium & bellum. Hoc enim significat: quodquidquam Deus notus sit & veneracioni habetur apud animas per Iudeam significatas, quae humili suorum peccatorum confessione se se affligunt, & in lacrymis versantur: in illis tamen, quae per Israhel significantur, & quiete gaudent, quia ex victoria hostium suorum sunt assequitae: non solus notus est, sed etiam magnificatus, & vehementer exaltatus: delectatur enim habitare in eis, quae strenue pugnarunt, & ipsius gratia hostium arma confregerunt, & victoriā, ac pacem, quae eius est fructus, prebuerunt.

a ierunt. Et quāuis n̄ Dominus diligat tabernacula Iacob super omnia tamen illa (ut idem David ait) diligit portas Sion. Hoc est licet valde diligit luctatores & pugnaces, continuo gerentes bellum cum passionibus: multò tamen amplius cas diligit, quæ suas passiones iam vicerunt, & optara fruuntur pace.

Ex quo fit, ut perfectior gratia que sit Deo Castitas pacifica, quam continentia pugnax: quando scilicet pax in legitima pugna est obtenta. Quod Sanctus Thomas approbat ac declarat dicens: non semper esse melius, quod est difficilior, & maiorem adfert dolorem; nec semper esse minus bonum, quod suauius est, ac facilis: sed respiciendam potius esse originē, & causam, unde id prouenit. Quod si causa sit naturalis, aut merè exterior: facilitas ex ea orta imminuit meritum. quare cōplexione frigidus; & ipsa natura horres eiusmodi voluptates; & vbi nō adiungunt earū occasiones: minus meretur quodd sit continens; quā qui valde calida est cōplexione; & ad huiusmodi voluptates propensa; & vbi sunt eis potiendi occasiones: quibus tamen omnibus ipse reficit, ut castus euadat. Quod si omniū horū causa sit spiritualis, pia, & laude digna: facilitas ex eo proueniens auget meritū. Quare qui magno spiritu feroce, aut charitatis magnitudine, aut insigni fortitudine (quā in pugnando adhibuit, sibiq; vim iustulit) ed deuenit, ut non sentiat difficultatē in actionibus virtutis; sed potius dulcedine quadā afficiatur, magnaq; pace, ac tranquillitate in castitate p̄tiatur: multò amplius meretur, Deoque placet, quam, qui magnas sentit repugnias ob ignauiam suā in pugnando cōtra eas. Neque par fuisse, feruentem, ob suavitatem, quam ubi tanquam sui laboris p̄mium comparauit, aliquam iacturam facere; neq; obtenta victoria causa debet esse, cur lucrum imminuat; sed potius, ut augeatur.

§. 2. Facile esse Deo, luxuriosos ac tentatos in castis, & tranquillos ac pacificos commutare.

VAMVIS vera sint quæ diximus: non desunt tamen multi, non solum inter gentiles & hæreticos, sed etiā Christianos, adeò vitio luxuriæ dediti, & qui toties propriarum concupiscentiarū flammis vrantur, ut impossibile sibi iudicent, diu consistere, quin hoc igne comburantur, & in aliquod grave peccarū labantur. Alij etiā sunt, nec pauci adeo his temptationibus vexati, ut non possint sibi persuadere, posse eō peruenire, ut ab eis liberentur, & castitate pacifica, & Angelica puritate potiantur. Et quāuis ad vtrōsq; conuincedos sufficiebant, quæ diximus, de omnipotētia Dei-cui (vt S. Bernard. patruo suo valde incredulo dixit) facillimū est facere quod hominib. est diffīllimū credere; tamē ut omnino lese viatos dedat, vilissimā quandā doctrinā hic ponemus à Cassiano insinuatā, p̄mittēdo: de possibiliitate, & excellētia virtutū non debere vitiosos & imperfectos homines iudicū ferre ex eo, q̄ ipsi in se ipsis experiūrur; aut quod p̄priū iudicium ex ratiocinariq; ib.

n Psal. 86, 2

*Castitas
pacifica Deo
gratissima.
2. 2. q. 155.
art. 4. ad 2.*

*Coll. 12. 6. 8.
imperfecti
homines
Deo retri-
bus iudicū
non ferant.*

PEO-